

OSPALCA (1) *sb m*

N sg osp(a)lca.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Ten, kto się często pokłada na ziemi: Cubitor – Ośpalca. Cubitorem bovem appellat, qui saepe decumbit ex pertinaci contumacia. Calep 274b.

Cf OSPALEC

AK